

(המשך ממעמד 38)
הבילבדי והחוקי של העם הפלסטיני הקר הילה הפלסטינית-האמריקאית מאשרת את תמיכתה במאבק העם הפלסטיני להגשמת זכויותיו הלאומיות, וביכללן זכותו לשיבה למולדתו הלאומית, להגדרה עצמית לאור מית, לעצמאות לאומית ולריבונות לאומית בפלסטין.
הדברים דומים מאד ללשון תוכנית-בי"ל שמור המקורית.

אורחים

ימולדת למלכה

יום הולדתה של מלכת תאילנד סיריקיט, נחגג כקב תל-אביב עילידי-נתיניה השוחים בארץ.

עוברי-אורה ברחוב גורדון בתל-אביב, הופתעו בערב יום השני השבוע, למראה הגינה יוצאת-דופן, שהיתה על טהרת מלוכסני-העניים.
היתה זו פשוט מסיבת יום-הולדת ל מלכת תאילנד, סיריקיט. בעלייה-בית, ה מלוכסנים, הפגינו הכנסת-אורחים נדיה בה, הזמינו את קהל הסקרנים להצטרף אליהם ולהתכבד במאכלים התאילנדים המיוחדים, שהכינו לכבוד המאורע.

פרחים וויסקי. היו אלה נתינים תאילנדים הגרים יחד בקומונה אחת בר חוב גורדון בתל-אביב, ועובדים במלון דיפלומט הקרוב (הטולס הזה 2187). מדי שנה הם חוגגים בתאילנד את יום הולדתה של מלכתם האהובה, ברוב פאר והדר, וכך ביום הולדתו של המלך. זו להם השנה הראשונה, שבה הם חוגגים הרחק מהבית, בישראל.

התאילנדים ותמונות המזוכה Long live the Queen

לצורך המאורע קיבלו חופשה מיוחדת מהנהלת המלון, וכולם התכנסו לחגיגה. הזמנו אף מנהלי המלון וחבריהם לצוות העובדים. רשם-קול השמיע מוסיקה תאי-לנדית עממית, והחוגגים יצאו בריקודים מוסיקליים. בדיק בשעה שמונה בערב, הושרף הס ליגע, כל החוגגים אחוז בנרות וברכו את הברכה המסורתית הנאמרת מדי שנה באירוע זה: Long live the Queen.

אחרי-כך המשיכו בשירי הודיה ל מלכה המלכה ולפומפיון המלך, שירות העליות נחה עליהם, חגיגה והביאו עימם זרי-פרחים וויסקי שלעדיה, כמובן, אי-אפשר. עניין מיוחד עוררה העוגה המלכותית, בצורת כתר, שחוכנה על ידי אחד התאילנדים העובד כטבח במלון.

המירדף אחרי המיליון האבוד

בתופעה, והכריזו כי הריקוד הבא יוקדש רק לזוגות מערבים — אמריקאי וישראלית, או להיפך. "ואנחנו נבזוק אתכם!" איים התקליטן.
נדחקתי במהירות ליד במת-הריקודים, השענתי רגל על רגל, הרמתי שערותי למעלה, כמו בסרטים ועיפפתני בעיני. זה עבד. צעיר גבוה מאד, עם חולצת טריקו שעליה היה רשום באנגלית, "אני צבר", ניגש אלי והציע: "בואי עכשיו לרקוד עימי". בעברית. "שינוי ישראלים אבל מה זה חשוב?"

רקדנו. תוך כדי ריקוד הוא סיפר לי כי הוא בן 26, למרות שנראה רק כבן 17. אחרי-כך גילה לי הבחור, אריה מילס שמו, כי זה עתה סיים את לימודי הפיסיקה באוניברסיטה, ועתה הוא בחופשה. הוא רוצה לעשות חיים. יש לי הברים במלון, והם הכניסו אותי לכאן. בעצם באתי כדי למצוא אמריקאית עשירה, אבל התחרטתי. התחלתי לחשוב על כל העניין. תראי, אם אמריקאית פוגש ישראלית, או להיפך, אז הישראלי או הישראלי יסעו לארצות-הברית, והסופר הפטריוט הצעיר, וזה מעודד את הירידה מהארץ. לכן שינתי את דעתי. עכשיו אני מחפש אשה לערב.

"תעזוב אותי, ילד", גירשתי אותו, למרות שהוא דווקא היה חמוד. אחרי-כך הצטערתי קצת. נשארתי לבד, וזה בכלל לא נעים. הרגשתי כאילו כל המבטים נועצים בי. כולם רקדו. רק אני עמדתי בדד בצד.
מצב זה דורש בחיפות את תרגיל מיספר 39: "מצאי לך ביוג". אומר הספר הקדוש, "לא חשוב אם הוא מוצא חן בעיניך, העיקר להיות IN. העיקר שיראו אותך רוקדת, ואז תבואנה הצעות נוספות".

הזמנתי את סוויט קורנדול, אחד המל-צרים התאילנדיים, העובדים במלון, לריקוד. מייד אחרינו ניגש אלי צעיר נאה, צבי רימון, איש צבא-הקבע, ששאל אותי באנגלית אם אני אמריקאית. השבתי שלא, כבר לא היה איכפת לי לרקוד עם ישראלית, העיקר להיות עם מישהו שאפשר לשוחח איתו. לרקוד איתו, לשבת קצת בצד ולשפוף את הלב.

תחת שאשפוך את הלב, שפך הוא את ליבו בפני. הוא בחופשה, כך סיפר לי. בא לכאן עם חבר, כדי למצוא בילוי לשבועיים. "הרפתקה" כפי שכינה זאת, אך הוא שינה את דעתו. האמריקאית היו כולן יותר מבוגרות ממנו. בעצם לא איכפת לו למצוא אמריקאית עשירה, שתעניק לו אזרחות אמריקאית, אבל הוא מוכן גם להסתפק ברי.

אחריו בחור היה ארנון הרשקוביץ מ-חיפה, ביונס-מאן שמסתובב הרבה באר-צות-הברית ובאירופה. הוא הגיע למקום כדי ליצור קשר עם כמה בחורות. שתברך נה אותו במסעותיו בארץ הודו סאם. הוא הפגין בכני את שריריו, עשה גוף, וציין: "בכלל לא רע כאן, אולי ייצאו מכאן כמה שידוכים. אני חושב שכדאי שהאמריקאית האלה יתרבתו קצת את הישראלים. אז ניפגש בחיפה. טוב?"

הצעה

מקורית

קנינו פגשתי את מרק ספיילנד, אמריקאי בן 32, שנראה כבן 15. הוא חזן בארצות-הברית. שם יש לו מעמד. לארץ אינו רוצה לעלות, כי מעמדו של חזן בארצות-הברית עולה פי כמה מונים על מעמדו בארץ.
ערכתי לעצמי חשבון נפש מהיר. נניח שאתחנן איתו. גגור בארצות-הברית. יהיה לנו מעמד מכובד. הוא חזן, אבל מהצד השני אני אצטרך לחזור בתשובה. אני לא אוהבת שירי-חנות, הוא בטח יחזן לי באמבטיה. לא כדאי.
לא הלך לי. מי שהצליח, דווקא, היה ציון ציפרס, צלם-המערכת, שנלווה אלי. בדיק לפני שעמדנו לעזוב, ניגש אלי בחור מזוקן בעל רקחת, ושאל אותי באנגלית אם הוא רוצה לרקוד איתו.

"אתה משוגע?" נדהם הצלם התמים. ענה הבחור: "Why Man, my name is: Brenda Miller. I'm looking for Jonny the Killer!"
הפררתי בין ציון וברנדה. את ברנדה שלחתי למועדון הגל החדש, וציון ואני נמלטנו, כל עוד רחצנו בנו, מן המקום.
"אני דבר", ניחמתי את עצמי. הקרב עוד לא אכזב. הם יגיעו גם בשנה הבאה, ואז אמצא אותך, המיליונר האבוד!"

יאיירה יסמין

עברים. מה שהטליוויזיה יכולה לעשות לבך אדם!
את מצברוחי הציל מגש עמוס כוסות, שנפל מידו של אחד המלצרים, לקול צחוקים של הנוכחים: "מזל-טוב, מזל-טוב!"

אני לא כל-כך מאמינה באמונות תפלות, אבל מישהו אחר כן האמין. הבחנתי עוד קודם שאהרון ויימן, מהנדס-הבניין מתל-אביב, מביט בי. הוא ניצל את האווירה של פריקת-המתח עם שבירת-הכוסות וניגש אלי בצעד מהסס. "תגידי, את חברה של ריקי מדיונגוף?" שאל.
"כן!" השבתי בשימחה, שכן, באמת יש לי חברה בשם ריקי. גילה ברחוב דיונגוף. אחרי שיחה קצרה גיליתי כי הוא מתכוון לריקי אחרת, אך דבר זה לא הפריע לנו לשקוע בשיחה ידידותית, שהופרעה כאשר הגיע חברו, זאביק מיניץ.

זאביק ממועדון קצת אחרת התחיל להי-לחם עם חברו על חברתי, ואני, שבאתי לחפש של אמריקאית ולא ישראלית, ניצלתי את ההזדמנות ששניהם נכנסו לוויכוח רציני על בעיית הרווקים בישראל ופרשתי, בתואנה שאני הולכת לשרותים. כשחזרתי היו השניים עסוקים כבר בשיחה עם עלמה אחרת.

בדיקת שריר עשיתי לארנון הרשקוביץ, איש העסקים החיפאי, שבא למיפגש הרווקים כדי למצוא לו בת-לווייה למסעותיו באמריקה. ארנון היה דווקא בעד המיפגש: "אולי הם יתרבתו קצת אותנו", אמר.

במדיעיה-חברה על, כיצד להישאר רווק מאושר, מבלי להיזקק לבן-זוג בחיים. הוא אף שלף מכיסו, להמחשה, גורי-עיתון, שבו חתה פירסומת לקורסים מאותו הסוג. הניתנים חינם אין כסף ברחבי ארצות-הברית. "המטרה שלנו היא להראות איך אפשר להיות חיים נהדרים, להשתחרר, למצוא אתגרים בחיים ולהישאר רווק נצחי", הכריז הממור בפני.

מה פיתאום להתחנן? עזר לו חברו, את חושבת שבמשך שבועיים אפשר למצוא כאן מישהו? ואם אמצא, את חושבת ש-אבובו כסף, כדי לנסוע הלוך ושוב מישראל לארצות-הברית, רק כדי להכיר מישהו מה אני, משוגע? להיפך! באנו להכיר את הרווקים הישראלים, ולברוק אם אפשר לפתח מועדון דומה גם בארץ!

התסקלתי משם בבושתי-פנים. כבר לא התמייחתי לאמריקאי הגינגי, שירד איתי במעלי, פרי זוגנו, בן 31, מהנדס מניו-יורק, שסיפר לי כי רק הגיע לארץ וכבר מצא כי החיים כאן נהדרים. "האנשים נהדרים, הבחורות מקסימות, השרות נהדר, הגוף מקסים!" הספקתי לראות את נעלי הפלסטורמה הענקיות שלו, ולחשב כי בלי עדיהן יגיע בדיוק עד לקורקבני.

שלישיית

עלי-כותרת

זרתי למאקסיקה הקודמת. נכנסתי בעזר אל הדיסקוסק. מצאתי שם מכרים מפורסמים — שלישיית הרווקים, שהתי-ראיינו בעלי כוחות — פדור שליטר, דויק (דודוק), דאדאל וגיל עשרוני, שסיפרו ל-כי הזמנו עליידי מארגנת-הגושף, עם עוד כשלושים חברים ממועדון קצת אחרת, כדי לאזן את מיספר הגברים במקום.
לצערי לא הלך לי עם השלושה. הם היו עסוקים פול סיים גזוב עם עשרות צעירות חניניות, שהקיפו אותם מכל הי-נאה שמארגני הערב הבחינו גם הם